

«Το εθνικό καθεστώς του Ιωάννου Μεταξά, που είπε “Όχι” στους ξένους εισβολείς και τους πολέμησε στην Πίνδο και την Μακεδονία το 1940-41, είχε καθιερώσει επισήμως τον χαιρετισμό με τεταμένη την δεξιά».

Αυτά έλεγε ο Νίκος Μιχαλολιάκος, αρχηγός της Χρυσής Αυγής, σε εκδήλωση της ναζιστικής νεολαίας στο άλσος στρατού τον Οκτώβρη του 2012, παρουσιάζοντας τον εαυτό του και τη νεοναζιστική συμμορία του ως συνεχιστές του έργου του Μεταξά.

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα χαιρετούσε και ο ίδιος ναζιστικά, λέγοντας το περίφημο «αυτά τα χέρια μπορεί καμιά φορά να χαιρετάνε “έτσι”, αλλά είναι καθαρά χέρια, δεν είναι βρόμικα, δεν έχουν κλέψει».

Ο ναζιστικός χαιρετισμός του Μιχαλολιάκου σχολιάστηκε τότε εκτενώς από τα αστικά ΜΜΕ. Ήταν η «εποχή της αθωότητας», όταν, μέχρι και τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, όλοι προσποιούνταν ότι δεν γνώριζαν πως οι χρυσαυγίτες είναι ναζί εγκληματίες.

Τα χρόνια πέρασαν, οι συνθήκες άλλαξαν και ήρθε η ώρα ο Μεταξάς, που σύμφωνα με τον καθ’ ύλην αρμόδιο, Νίκο Μιχαλολιάκο, έφερε στην Ελλάδα τον ναζιστικό χαιρετισμό, να χαρακτηριστεί ως ένα ακόμα «ταμπού» της μεταπολίτευσης που επέβαλε η «κυρίαρχη αριστερή διανόηση», αυτό που ο άλλοτε τσεκουροφόρος διάδοχος του Μιχαλολιάκου στην ηγεσία της ΕΠΕΝ και νυν εξέχον στέλεχος της ΝΔ, Μάκης Βορίδης, συνηθίζει να αποκαλεί «ιδεολογική ηγεμονία της Αριστεράς».

Την αρχή έκανε ο Νίκος Δένδιας στη Βουλή, όταν ανέφερε πως «ο Μεταξάς δεν πρέπει να χαρίζεται στη Χρυσή Αυγή». Την Τρίτη τη σκυτάλη πήρε ο αρθρογράφος της Καθημερινής,

Τάκης Θεοδωρόπουλος.

«Ο Μεταξάς είναι ένα από τα κεφάλαια της σύγχρονης Ιστορίας μας και ως προσωπικότητα δεν είχε καμία σχέση με τους καραβανάδες που προσπάθησαν να τον μιμηθούν το ’67», ανέφερε μεταξύ άλλων σε άρθρο του που «εξηγεί» γιατί ο επικεφαλής της τετραυγουστιανής δικτατορίας ήταν πιο προοδευτικός από τον Γληνό και σίγουρα πιο αντιφασίστας από τον – προσκυνημένο στον Άξονα, όπως τον παρουσιάζει, Νίκο Ζαχαριάδη (που μάλλον βρέθηκε επί 4 χρόνια στο Νταχάου για… διακοπές).

Μάλιστα βρίσκει τους συνταγματάρχες της επταετίας κάπως… ρεφορμιστές, σε σχέση με τον «ορίτζιναλ» φασίστα Μεταξά, για τον οποίον και αναρωτιέται: Είναι ταμπού;

Στην πραγματικότητα η ερώτηση είναι εντελώς παραπλανητική. Το ζήτημα δεν είναι αν είναι ο Μεταξάς ταμπού, αλλά αν είναι η ελληνική εκδοχή του μεσοπολεμικού φασισμού, που εξέφρασε ο κοντός Κεφαλλονίτης. Και, ακόμα περισσότερο, αν είναι ταμπού η μαύρη περίοδος των κατοχικών κυβερνήσεων, της αντεπανάστασης και του μοναρχοφασιστικού μετεμφυλιακού κράτους, που στελεχώθηκε από τα καλύτερα φυντάνια που ανέθρεψε το καθεστώς της 4ης Αυγούστου και η ναζιστική κατοχή.

Η απάντηση που, για πρώτη ίσως φορά στον αστικό Τύπο, διατυπώνεται τόσο ξεκάθαρα, είναι πως όλα τα παραπάνω όχι μόνο δεν είναι «ταμπού» αλλά αποτελούν «εθνικό κεφάλαιο». Ένα κεφάλαιο ιδιαίτερα χρήσιμο, από ιδεολογική σκοπιά αλλά και από άποψη πολιτικής πρακτικής και μοντέλου διακυβέρνησης, για την «εποχή των τεράτων»: Την εποχή που οι συμβάσεις οι οποίες συνόδευαν το κοινωνικό συμβόλαιο της μεταπολίτευσης έχουν καταρρεύσει μαζί με το ίδιο το κοινωνικό συμβόλαιο και η αστική τάξη, παρά τις «σερί» νίκες της, δεν έχει καταφέρει ακόμα να πείσει τους εργαζόμενους και τη νεολαία ότι «αξίζει», και όχι ότι «πρέπει» να υποταχτούν. Γιατί ο φασισμός διαφέρει από την “απλή” δικτατορία ακριβώς σε αυτό: Καταφέρνει, εκ των προτέρων ή εκ των υστέρων, να δημιουργήσει ένα κίνημα που τον στηρίζει ενεργά και δεν τον ανέχεται απλώς, και γι΄αυτό αποτελεί ιδανική εφεδρεία για την αστική τάξη -ιδίως τώρα που εξαντλήθηκε το παραμύθι της “ελπίδας”- που είναι “κρίμα” να “χαρίζεται” μόνο στη Χρυσή Αυγή.

Τύποι σαν τον Τάκη Θεοδωρόπουλο, «ρηξικέλευθοι», «αντισυμβατικοί», «αντιλαϊκιστές», αναλαμβάνουν να ξεθάψουν ζόμπι του παρελθόντος που διατηρούνταν τεχνητά στη ζωή για ώρα ανάγκης μέσω των σχολικών εορτών, των παρελάσεων και των πανηγυρικών λόγων, και που τριγυρνούσαν ανενόχλητα -αν και ως ένα βαθμό αυτολογοκριμένα- στον «σκληρό πυρήνα» του κράτους, για να δώσουν με το βρωμερό τους χνώτο παράγγελμα υποταγής

στην καπιταλιστική κυριαρχία στην πιο βάρβαρη, κτηνώδη, ωμή μορφή της.

Ο φασισμός λοιπόν όντως δεν είναι ταμπού, αλλά για την αστική τάξη. Γι’ αυτή την σκύλα που τον γέννησε και που, όπως έγραφε ο Μπρεχτ, είναι πάλι σε οργασμό.

Γ.Μ.